

פָּתַח וְאָמַר, כְּתוּב (ויקרא יט) לֹא תֹאכְלוּ עַל הַדָּם לֹא תִנְחָשׁוּ וְלֹא תִעֲוֹנוּ. פְּסוּק זֶה פְּרֻשׁוֹהוּ, וְסוּד הַדָּבָר - זֶה מִי שְׂאוּכַל בְּלֵי תַפְלָה, שְׂיִתְפַּלֵּל (קִדְּם שְׂאוּכַל) עַל דָּמוֹ, שְׂקוּל הוּא כְּמִנְחַשׁ וּמְעוֹנָן.

מִשּׁוּם שֶׁבְּלִילָה הַנְּשָׂמָה עוֹלָה (וּמִשְׁתַּטַּחַת) לְרֹאוֹת בְּסוּד הַפְּכוּד הַעֲלִיּוֹן, כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּמוֹ שְׂרָאוּי לוֹ, וְנִשְׁאַר הָאָדָם בְּאוֹתוֹ כַּח שֶׁהִשְׁתַּתַּף (שֶׁהִתְפַּשֵּׁט) בְּתוֹף הַדָּם לְקַיֵּם הַגּוּף, וְלִכְן (וְעַם כָּל זֶה) טוֹעֵם טַעַם שֶׁל מוֹת. וְאוֹתוֹ כַּח לֹא נוֹעֵד לְהִתְעוֹרֵר לְתוֹף אוֹתוֹ כַּח שֶׁל הַנְּשָׂמָה וְלִקְבַל אוֹתוֹ. וּכְשֶׁמִּתְעוֹרֵר הָאָדָם, אֵינוֹ טְהוֹר, וְהָרִי בְּאָרְנוֹ שֶׁצָּד הָאֲחֵר שׁוֹלֵט עַל מְקוֹם שְׁעוֹמֵד בְּלֵי נְשָׂמָה.

בֵּינָן שְׁנֵטְהָר בְּמִים, וְאֵף עַל גֵּב שֶׁהִשְׁתַּדַּל אָדָם בְּתוֹרָה, (טוֹעֵם טַעַם מִיָּתֵד, שֶׁהִצִּד הָאֲחֵר שׁוֹלֵט בְּמְקוֹם שְׁנִמְצָא בְּלֹא נְשָׂמָה, וְכִשְׁמִתְעוֹרֵר בֶּן אָדָם, אֵף עַל גֵּב שֶׁמִּשְׁתַּדַּל בְּתוֹרָה) אוֹתָהּ נְשָׂמָה לֹא חוֹזֶרֶת לְמְקוֹמָהּ וְלֹא שׁוֹלֵטת בְּאָדָם, פְּרִט לְכַח הַדָּם לְבַדּוֹ שֶׁנִּקְרָא נֶפֶשׁ, אוֹתָהּ שֶׁמִּתְפַּשֵּׁט בְּדָם תָּמִיד, וְהָרִי בְּאָרְנוֹ. וְכִשְׂיִתְפַּלֵּל אָדָם תַּפְלָה שֶׁל עֲבוֹדַת אֲדוֹנוֹ, אֲזִי מִתְיָשֵׁב כַּח הַדָּם בְּמְקוֹמוֹ, וּמִתְגַּבֵּר כַּח הַנְּשָׂמָה וּמִתְיָשֵׁב עַל אוֹתוֹ מְקוֹם. וְאֲזִי אָדָם מְשַׁלֵּם לְפָנָי אֲדוֹנוֹ, כְּמוֹ שֶׁצָּרִיךְ נֶפֶשׁ לְמַטָּה, וְסוּד הַדָּבָר שֶׁהַנְּשָׂמָה לְמַעְלָה.

וְעַל כֵּן, מִי שֶׁמִּתְפַּלֵּל תַּפְלָה טָרָם שְׂיִאכַל, מְעַמֵּד עֲצָמוֹ כְּמוֹ שֶׁצָּרִיךְ, וְעוֹלָה הַנְּשָׂמָה עַל מְקוֹם מוֹשְׁבָהּ כְּמוֹ שֶׁצָּרִיךְ. וְאִם אֶכַל טָרָם שְׂיִתְפַּלֵּל תַּפְלָתוֹ, שְׂיִתְיָשֵׁב הַדָּם עַל מְקוֹמוֹ, זֶהוּ כְּמִנְחַשׁ וּמְעוֹנָן. מִשּׁוּם שֶׁזּוֹ דְרָכּוֹ שֶׁל מְנַחֵשׁ לְעֲלוֹת לְצַד הָאֲחֵר, וְלִהְיֵמִיד אֵת הַצַּד שֶׁל הַקִּדְּשָׁה.

וְלִמְאֹכָא סְטָרָא דְקְדוּשָׁה.

פָּתַח וְאָמַר, כְּתוּב (ויקרא יט) לֹא תֹאכְלוּ עַל הַדָּם לֹא תִנְחָשׁוּ וְלֹא תִעֲוֹנוּ. הַאִי קָרָא אוּקְמוּהָ, וְרִזָּא דְמַלְּהָ, הַאִי מָאן דְאָכִיל בְּלֹא צְלוֹתָא, דִּי צְלִי (ד"א קִדְּם דְאָכִיל) עַל דְּמִיָּה, שְׂקִיל אִיהוּ כְּמִנְחַשׁ וּמְעוֹנָן.

בֵּינָן דְּבְּלִילָא נְשָׂמָתָא סְלִקַת (וְאִשְׁתַּטַּחַת) לְמַחְמֵי בְּרִזָּא דִּיקְרָא עֲלָאָה, כָּל חַד וְחַד כְּמָה דְאִתְחַזֵּי לִיהּ. וְאִשְׁתַּאֵר בַּר נֶשׁ בַּהֲהוּא חֵילָא דְאִשְׁתַּתַּף (נ"א דְאִתְפַּשֵּׁט) גּוֹ דְּמָא, לְאִתְקִימָא גּוּפָא. וְעַל דָּא (ס"א וְעַם כָּל דָּא) טַעֲמִים טַעֲמָא דְמוֹתָא, וְהַהוּא חֵילָא לָא מִתְעַתְּדָא לְאִתְעַרָא גּוֹ הַהוּא חֵילָא דְנִשְׁמָתָא, וְלִקְבַּלָא לִיהּ. וְכַד אִתְעַרַּב בַּר נֶשׁ, לָאו אִיהוּ דְכִי. וְהָא אוּקְיָמָנָא, דְסְטָרָא אֲחֵרָא שְׁלִיט, עַל אֲתֵר דְקִימָא בְּלֹא נְשָׂמָתָא.

בֵּינָן דְאִתְדַפֵּי בְּמִיָּא, וְאֵף עַל גֵּב דְאִשְׁתַּדַּל בַּר נֶשׁ בְּאוּרִיָּתָא, (נ"א טַעֲמִים טַעֲמָא דְמוֹתָא, דְסְטָרָא אֲחֵרָא שְׁלִיט עַל אֲתֵר דְקִימָא בְּלֹא נְשָׂמָתָא וְכַד אִתְעַרַּב בַּר נֶשׁ אֵף עַל גֵּב דְאִשְׁתַּדַּל בְּאוּרִיָּתָא) הַהִיא נְשָׂמָתָא לָא אִתְקִימַת בְּאִתְרָהּ, וְלֹא שְׁלֵטָא בֵּיהּ בְּבַר נֶשׁ, בַּר חֵילָא דְדְּמָא בְּלַחֲדוּי, דְאִקְרִי נֶפֶשׁ, הַהִיא דְאִתְפַּשֵּׁטָא בְּדְּמָא תְּדִיר, וְהָא אוּקְיָמָנָא. וְכַד יְצְלִי בַר נֶשׁ צְלוֹתָא דְפוֹלְחָנָא דְמֵאֲרִיָּה, כְּדִין מִתְיָשֵׁבָא חֵילָא דְדְּמָא בְּאִתְרֵיהּ, וְאִתְגַּבֵּר חֵילָא דְנִשְׁמָתָא, וְאִתְיָשֵׁבָא עַל הַהוּא אֲתֵר. וְכְדִין בַּר נֶשׁ אִשְׁתַּלִּים קַמֵּי מֵאֲרִיָּה, כְּמָה דְאִצְטְרִיךְ, נֶפֶשׁ לְתַתָּא, וְרִזָּא דְמַלְּהָ דְנִשְׁמָתָא לְעִילָא.

וְעַל דָּא, מָאן דְצְלִי צְלוֹתָא עַד לֹא יִיכוּל, קָאִים גְּרַמִּיָּה כְּמָה דְאִצְטְרִיךְ, וְסְלִקָא נְשָׂמָתָא עַל אֲתֵר מוֹתְבָה כְּמָה דְאִצְטְרִיךְ, וְאִי אָכִיל עַד לֹא צְלִי צְלוֹתֵיהּ לְאִתְיָשֵׁבָא דְמָא עַל אִתְרֵיהּ, הָא אִיהוּ כְּמִנְחַשׁ וּמְעוֹנָן. בְּגִין דְהָא אִיהוּ אֲרַחֲיָה דְמִנְחַשׁ, לְסְלִקָא לְסְטָרָא אֲחֵרָא,

למה נקרא אותו אדם שמשפדל באותו צד מנחש? על שהשפדל עם אותו נחש לחזק פחו ולהגבירו. וזהו כמי שעובד אלהים אחרים. וכן זה עובד לאותו פח של הדם, ולא עובד את הקדוש ברוך הוא לחזק את צד הנשמה, הצד של הקדשה.

מעונן, שמשפדל בחטא ולא משפדל בזכיות. ואם תאמר, הרי עומדת נ' באמצע - כך זה ודאי, שהרי לא יכולים לשלט באותו הצד האחר, עד שמערכים בה ערוב של צד הקדשה פחוט אחד דקיק. מי שרוצה להעמיד שקר, יערב בו דבר אמת כדי שיתקיים אותו שקר. ועל זה עון דבר שקר הוא, וכדי להעמידו, מכניסים בו דבר אמת, וזוהי נ'. בזה מעמידים את אותו שקר. ומי שלא מתפלל תפלה לפני הקדוש ברוך הוא טרם שיאכל על דמו, כמנחש ומעונן.

תפלת אדם, כפי שאמרתם אתם קדושים עליונים, אשרי חלקכם, שהרי בתפלה מתתקנים גופו ונפשו של אדם ונעשה שלם. תפלה היא תקונים מתקנים שמתתקנים באחד, והם ארבעה. תקון ראשון - תקון של עצמו להשתלם. תקון שני - תקון של העולם הזה. תקון שלישי - תקון של העולם שלמעלה בכל אותם חילות השמים. תקון רביעי - תקון של השם הקדוש בסוד המרפכות הקדושות, ובסוד כל העולמות, מעלה ומטה בתקון (של סודות השם הקדוש) כראוי.

תקון ראשון, תקון של עצמו - משום שצריך לתקן את עצמו במצוה וקדשה, ולהתתקן בקרבנות ועולות להטהר.

דרתיכין קדישין, וברזא דעלמין פלהו, עילא ותתא בתקונא (דריון דשמא קדישא) פדקא יאות.

תקונא קדמא דגרמיה, בגין דאצטריף לאתקנא גרמיה, במצוה וקדושה, ולא תתקנא בקרבנין ועלוון לאתדפאה.

אמאי אקרי בר נש ההוא דאשפדל בההוא סטרא מנחש. על דאשפדל בההוא נחש, לאתקפא חיליה ולא תגברא. ודא איהו כמאן דפלאח לאלהים אחרים. וכן האי פלאח לההוא חילא דדמא, ולא פלאח ליה לקודשא בריך הוא, לאתקפא סטרא דנשמתא, סטרא דקדושה.

מעונן, דאשפדל בחובא, ולא אשפדל בזכו. ואי תימא הא קיימא נ' באמצעיתא. הכי הוא ודאי, דהא לא יכלין לשלטאה בההוא סטרא אחרא, עד דאתערבי ביה ערובא דסטור קדשה, פחוטא חד דקיק. מאן דבעי לקיימא שקרא, יערב בה מלה דקשוט, בגין דיתקיים ההוא שקרא. ועל דא עון מלה דשקר הוא, ובגין לקיימא ליה, עאלין בה מלה דקשוט, ודא איהו נ', בדא מקיימי לההוא שקר. ומאן דלא צלי צלותא לקמי קדשא בריך הוא, עד לא ייכול על דמיה, כמנחש ומעונן.

צלותא דבר נש, פמה דאמרתון אתון קדישי עליונין, זפאה חולקיכון, דהא בצלותא מתתקן גופיה ונפשיה דבר נש, ואתעביד שלים. צלותא איהי תקונין מתקנן דמתתקנן פחדא, ואינון ארבע. תקונא קדמא, תקונא דגרמיה, לאשפדלמא. תקונא תניינא, תקונא דהאי עלמא. תקונא תליתאה, תקונא דעלמא לעילא, בכל אינון חילי שמא. תקונא רביעאה, תקונא דשמא קדישא, ברזא דרתיכין קדישין, וברזא דעלמין פלהו, עילא ותתא בתקונא (דריון דשמא קדישא) פדקא יאות.